

Sygn. akt III AUa 758/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Lucyna Ramlo (spr.) SSA Grażyna Horbulewicz
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r. w Gdańsku

sprawy M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt IV U 1975/14

I. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;

II. skargę ubezpieczonej M. R. o wznowienie postępowania zakończonego decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 27 września 2011r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia skargi przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

Sygn. akt III AUa 758/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 9 października 2014r., znak: (...), organ rentowy odmówił **M. R.** wypłaty zaległego świadczenia emerytalnego wraz z odsetkami za okres od 22 listopada 2012r. do 30 czerwca 2014r. powołując się na treść art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013r. poz. 1440). W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż zgodnie z powołanym przepisem świadczenia wypłaca się od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Mając zatem na uwadze, iż ubezpieczona złożyła wniosek w dniu 28 lipca 2014r. wypłata świadczenia została podjęta od dnia 1 lipca 2014r. a wniosek o wypłatę emerytury za okres od 22 listopada 2012r. do 30 czerwca 2014r. został załatwiony

odmownie. Decyzja nie zawierała żadnego szerszego uzasadnienia motywów oddalenia wypłaty zaległego świadczenia emerytalnego we wskazanym okresie.

Ubezpieczona w odwołaniu od decyzji z 9 października 2014r. wniosła o jej zmianę i wypłatę emerytury za okres od 22 listopada 2012r. do 30 czerwca 2014r. wraz z odsetkami. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 2 i 7 ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. (Dz. U. z 2014r., poz. 169). Jak podnoszono ubezpieczona spełnia wszystkie wymogi do uzyskania spłaty zawieszonych świadczeń emerytalnych, a wniosek w tym zakresie złożyła w dniu 28 lipca 2014 roku (art. 7 w/w ustawy). Ponadto w ocenie skarżącej art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie mógł stanowić podstawy oddalenia wniosku o wypłatę zaległego świadczenia emerytalnego, gdyż przepis ten odnosi się do całkowicie odmiennego zagadnienia prawnego i jako taki nie przystaje do okoliczności ujawnionych w toku postępowania przed organem rentowym. Ustawa z dnia 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur nie przewiduje, by w przypadku jej zastosowania istniał tryb przewidziany w powołanym art. 129 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wnosił o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, iż ustawa z dnia 13 grudnia 2013r. znajduje zastosowanie do wypłaty zaległych świadczeń za okres w niej wskazany tj. od dnia 1 października do 21 listopada 2012r. Z powyższych względów organ uznał, iż brak jest podstaw do stosowania ustawy w okresie późniejszym – od 22 listopada 2012r., w którym to zakresie adekwatne są ogólne zasady wypłaty świadczeń wynikające z art. 129 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a ubezpieczona przed 28 lipca 2014r. nie złożyła wniosku o podjęcie wypłaty świadczenia.

W piśmie procesowym z dnia 9 stycznia 2015r. ubezpieczona podtrzymała zarzuty wskazane w odwołaniu, jak również powołała się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. uznające przepisy stanowiące podstawę decyzji z dnia 27 września 2009r. w przedmiocie zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego za niezgodne z Konstytucją, zaś ustawa z dnia 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur została uchwalona w celu wypłaty zawieszonych z tego tytułu świadczeń. W ocenie odwołującej się powołana ustawa w autonomiczny sposób reguluje warunki wypłaty świadczeń, a regulacja art. 10 ustawy nie przewiduje odesłania do art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ponadto zaakcentowano, iż w decyzji z dnia 29 maja 2014r. przeliczającej emeryturę ZUS wskazał, iż pozostaje ona zawieszona „na wniosek ubezpieczonyj” podczas, gdy nie składała ona żadnego wniosku w tym zakresie.

Na rozprawie w dniu 18 marca 2015r. ubezpieczona podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko i jego argumentację.

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 18 marca 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do wypłaty ubezpieczonej zaległej emerytury wraz z odsetkami za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 30 czerwca 2014 r., wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

M. R. urodziła się (...) Kontynuuje zatrudnienie w Urzędzie Gminy Miasta C., począwszy od 1 stycznia 1973r. Aktualnie pełni funkcję skarbnika gminy.

Wniosek o przyznanie emerytury został złożony przez M. R. w dniu 28 lipca 2009r. Decyzją ZUS z 26 sierpnia 2009r. przyznano ubezpieczonej emeryturę od 1 lipca 2009r.

Decyzją z dnia 27 września 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, działając z urzędu na podstawie art. 28 oraz art. 103a ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), zawiesił ubezpieczonej wypłatę emerytury od 1 października 2011r. M. R. nie złożyła odwołania od powyższej decyzji ZUS.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012r. sygn. sprawy K 2/12 orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sentencja wyroku została ogłoszona dnia 22 listopada 2012 roku w Dz. U. poz.1285.

Ubezpieczona po wydaniu wskazanego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie złożyła wniosku o wznowienie postępowania zakończonego decyzją o zawieszeniu wypłaty emerytury z dnia 27 września 2011r., nie interesowała się sprawą emerytury, ponieważ pracowała. Wypłata emerytury w dalszym ciągu podlegała zawieszeniu.

W dniu 28 lipca 2014r. M. R. złożyła wniosek o „wypłatę zawieszonych emerytur oraz o wyrównanie emerytury w myśl ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. wraz z należnymi odsetkami”.

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2014r. ZUS wznowił wypłatę emerytury począwszy od 1 lipca 2014r. Pismem z dnia 27 sierpnia 2014r. ubezpieczona została poinformowana o przekazaniu w dniu 4 września 2014r. kwoty 73.474,22 zł tytułem wyrównania świadczenia za okres od 22 listopada 2012r. do 30 czerwca 2014r. M. R. została następnie poinformowana telefonicznie przez pracownika organu rentowego, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych niezasadnie, na skutek swojego błędu przekazał wskazaną kwotę i w związku z tym podlega ona natychmiastowemu zwrotowi. Ubezpieczona niezwłocznie po dowiedzeniu się, iż wskazana suma została przekazana na jej rachunek bankowy, dokonała zwrotu całej przekazanej jej kwoty.

Decyzjami z dnia 7 października 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał wypłaty zawieszonych emerytur za okres od 1 stycznia do 21 listopada 2012r. wraz z odsetkami oraz odmówił wypłaty świadczenia za okres od 1 października do 31 grudnia 2011r. wobec rozliczenia konta ubezpieczonych i ustalenia osiągnięcia przez nią w tym okresie przychodu skutkującego zawieszeniem prawa do emerytury.

Kolejnym wnioskiem z dnia 30 września 2014r. - w dniu 2 października 2014r. M. R. ponownie zwróciła się o wypłatę zaległej emerytury wraz z odsetkami za okres od 22 listopada 2012r. do 30 czerwca 2014r. Decyzją z dnia 9 października 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wypłaty zaległego świadczenia emerytalnego wraz z odsetkami za okres od 22 listopada 2012 roku do 30 czerwca 2014 roku, powołując się na art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

M. R. wniosła o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania.

Na wstępie czynionych rozważań Sąd Okręgowy wskazał, iż okoliczności faktyczne ustalone w niniejszej sprawie były bezsporne i w toku postępowania nie były kwestowane przez żadną ze stron. Wynikały one wprost z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz aktach ZUS, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana, jak również Sąd działając z urzędu nie stwierdził podstaw do odmówienia im wiarygodności i mocy dowodowej.

W toku postępowania, w celu uzupełnienia zgromadzonego materiału dowodowego, dopuszczono dowód z przesłuchania ubezpieczonych – M. R.. Jej zeznania należy uznać za w pełni wiarygodne, gdyż są logiczne, spójne oraz znajdują potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji – w tym w szczególności korespondują z dotyczącymi ubezpieczonych decyzjami wydanymi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Zeznania ubezpieczonych wskazują również na jej sytuację osobistą, zawodową oraz istniejące „motywy” tłumaczące jej sposób postępowania wobec wydawanych kolejno decyzji.

Istota niniejszego postępowania koncentrowała się wokół rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego związanego z ustaleniem, czy w związku z uznaniem za niekonstytucyjne przepisy stanowiące podstawę wydania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzji o zawieszeniu z urzędu wypłaty emerytury, ubezpieczona mogła skutecznie domagać się wypłaty zaległej emerytury w okresie przypadającym po 21 listopada 2012r. tj. po okresie, do którego odwoływała

się ustawa z 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawa uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (Dz. U. 2014. 169), mimo iż ponowny wniosek o wypłatę emerytury został złożony dopiero w dniu 28 lipca 2014r. Pierwotny wniosek o wypłatę emerytury został złożony 28 lipca 2009r.

Odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 października 2014r. należy uznać za uzasadnione, przy czym nie z powodu naruszenia art. 2 i 7 powołanej już ustawy z 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

Powołana ustawa przewiduje okres, w którym prawo do emerytury podlegało zawieszeniu (1.10.2011r. – 21.11.2012r.). Nie ulegało przy tym wątpliwości, iż ZUS, działając w ramach powołanej ustawy z 13 grudnia 2013r., wypłacił ubezpieczonej zaległą emeryturę za okres objęty dyspozycją w/w ustawy. ***Przedmiotem sporu pozostawała zatem kwestia wypłaty zaległej emerytury za okres późniejszy tj. od 22 listopada 2012r. do 30 czerwca 2014r.***

Podkreślenia wymaga, iż wprowadzenie ustawy z 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur (...) stanowiło reakcję na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. w sprawie K 2/12, w której Trybunał orzekł o niekonstytucyjności przepisów – art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. w zw. z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, które „normowały” okoliczność, będącą podstawą wstrzymania (zawieszenia) wypłaty emerytury. Trybunał stwierdził, że z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw RP utraci moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Tym samym wobec tych osób, które uzyskały prawo do emerytury i chcą pobierać świadczenie emerytalne przestał obowiązywać bezwzględny nakaz rozwiązania stosunku pracy niezależnie od wysokości uzyskiwany zarobków. ***W oczywisty sposób fakt wyeliminowania z obrotu prawnego normy prawnej uznanej przez Trybunał za niekonstytucyjną oznacza, iż norma ta traci swój byt prawny i nie może być w dalszym ciągu stosowana.***

Sąd Okręgowy, rozpatrując niniejszą sprawę zajmował stanowisko, iż powołane orzeczenie Trybunału ma charakter retroaktywny tj. brak jest podstaw do stosowania przez sąd orzekający przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją w odniesieniu do stanów faktycznych zaistniałych przed ogłoszeniem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego tj. sprzed 22 listopada 2012r. Oznacza to, że z chwilą wydania orzeczenia o niezgodności normy z Konstytucją jest ona ab initio obciążona wadą, która wyłącza jej stosowanie ergo uprawnienia oraz „sytuację prawną” ubezpieczonej (uprawnionej) należy oceniać w taki sposób, aby norma uznana za niekonstytucyjną nie miała wpływu na ich kształtowanie. Działanie takie jest niezbędne do zniwelowania negatywnych następstw związanych z obowiązywaniem i stosowaniem normy uznanej ostatecznie za sprzeczną z Konstytucją i zapewnieniu realizacji należnych jednostce praw, które zostały naruszone. Nielogiczne oraz pozbawione juretycznego i aksjologicznego uzasadnienia byłoby przyjęcie, iż ubezpieczonej należałaby się wypłata zaległej emerytury (zawieszona na podstawie niekonstytucyjnych przepisów) jedynie w okresie sprzed wyroku Trybunału tj. w okresie objętym dyspozycją ustawy z 13 grudnia 2013r., z wyłączeniem okresów późniejszych mimo, iż brak jest ku temu jakichkolwiek podstaw. Analogicznie stanowisko zajęł Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku 28.10.2014r. sygn. III AUa 52/13, gdzie stwierdził, iż podzielenie argumentacji ogranieniu rentowego, iż zawieszona emerytura należy się za okres sprzed orzeczenia Trybunału, ale już nie za czas późniejszy, prowadziłoby do paradoksalnej sytuacji, w której pomimo że przepis to umożliwiający zawieszenie wypłaty emerytury już nie istnieje, de facto byłby nadal stosowany względem uprawnionej tj. w dalszym ciągu oddziaływałby na jej sferę praw i obowiązków.

Zaakceptowanie stanowiska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych prowadziłoby do paradoksalnej sytuacji, w której wyeliminowany z obrotu prawnego, nieistniejący przepis nadal byłby stosowany, gdyż w dalszym ciągu powodowałby skutek w postaci zawieszenia wypłaty świadczenia emerytalnego („będąc” podstawą wydanej w tym zakresie decyzji). W ocenie Sądu stanowisko ZUS jest niekonsekwentne, nielogiczne jak również sprzeczne z ratio legis ustawy z 13 grudnia 2013r.. Powołana ustawa miała na celu zapewnienie wypłaty emerytur które pierwotnie podlegały zawieszeniu

również w okresie przypadającym przed publikacją orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Niewątpliwie zatem ustawodawca, dążąc do możliwie pełnej realizacji stanowiska Trybunału w tym przedmiocie uznał, iż koniecznym będzie zapewnienie wypłaty świadczeń emerytalnej również w okresie sprzed publikacji orzeczenia. Po uchyleniu norm uznanych za niekonstytucyjne, a stanowiących podstawą zawieszenia świadczeń emerytalnych podjęcie wypłaty zawieszonych emerytur tym bardziej powinno mieć miejsce, przy czym w okresie przypadającym po publikacji wyroku nie wymagało to wprowadzenia odrębnego aktu prawnego. Skoro Zakład Ubezpieczeń Społecznych działając z urzędu na podstawie niekonstytucyjnych przepisów był władny zawiesić wypłatę świadczeń emerytalnych, to po ich uchyleniu winien również z urzędu niezwłocznie zapewnić zainteresowanemu możliwość odzyskania pełni praw do świadczeń od momentu ich pozbawienia lub ograniczenia. W tym celu organ rentowy mógł podjąć wypłacania świadczeń lub ewentualnie, w razie stwierdzenia ku temu podstaw, wydania decyzję o odmowie wypłaty, ograniczeniu, czy też dalszym zawieszeniu emerytury. Przyjęcie przez organ całkowicie biernej postawy mimo wydanego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego prowadzące do pozostawienia sprawy „samej sobie”, czy też w bliżej nieokreślonym „zawieszeniu”, nie znajduje uzasadnienia zwłaszcza, iż ubezpieczona złożyła już wcześniej bo w 2009r. wniosek o wypłatę emerytury i świadczenie to zostało jej przyznane a stan ten nie ulegał zmianie od czasu wydania w oparciu o niekonstytucyjne przepisy decyzji o zawieszeniu wypłaty świadczenia.

Jak wskazuje Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z 19 maja 2009r, Sygn. III SA/Kr 43/09 Lex 558698, byłoby nielogiczne, gdyby dopuszczając – w celu przywrócenia stanu konstytucyjności – możliwość wznowienia postępowania w sprawach już rozstrzygniętych na podstawie norm uznanych za niekonstytucyjne ustrojodawca dopuszczał dalsze naruszanie konstytucji na przyszłość, przez bezwzględny nakaz dalszego stosowania przepisu już uznanego za niekonstytucyjny.

Okoliczności tej nie zmienia przekroczenie terminu z art. 145a § k.p.a. – zgodnie z którym skargę o wznowienie postępowania można wnieść również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja administracyjna. W takim przypadku skargę o wznowienie wnosi się w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Termin wskazany w powołanym przepisie ma charakter procesowy i podlega przywróceniu na zasadach ogólnych – co też Sąd uczynił. Wyrokiem z dnia 24 listopada 2010r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie sygn. akt II SA/Go 710/10 – Lex 753130, wskazał iż termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego z przyczyny związanej z orzeczeniem przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, określony w art. 145a § 2 k.p.c. jest terminem o charakterze procesowym, wobec tego ma do niego zastosowanie instytucja przywrócenia terminu. Zgodnie natomiast z art. 58 § 1 k.p.c. w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowane, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

Sąd dokonując przywrócenia terminu miał przede wszystkim na uwadze, iż ubezpieczona działała w zaufaniu do Państwa - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stosując się do wydawanych decyzji (w tym polecenia zwrotu „błędnie” wypłaconej zaległej emerytury), dowiadując się o możliwości równoległego pobierania świadczenia pracy i pobierania emerytury dopiero w lipcu 2014r. Wskazać należy, iż mimo złożonego wniosku o emeryturę (pierwotnie w 2009r.) dla ubezpieczonej priorytetem pozostawała praca, a z racji osiągniętych dochodów wypłata emerytury ulegała odpowiednio zmniejszeniu/zawieszeniu, jak również z racji zajmowanego stanowiska – skarbnika Gminy C., ubezpieczona obawiała się reakcji otoczenia na fakt, iż pracuje i dodatkowo pobiera emeryturę. W ocenie Sądu ubezpieczona sprostała ustawowym wymogom pozwalającym przywrócić termin, gdyż dostatecznie uprawdopodobniła okoliczności niezłożenia wniosku w terminie, jak również że uchybienie terminowi nastąpiło bez jej winy. Na marginesie należy zaznaczyć, iż użyte w art. 133 ustawy o emeryturach i rentach z FUS określenie „błędu” organu rentowego, obejmuje każdą obiektywną wadliwość decyzji organu rentowego, czy też niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej, jak również błędną wykładnię obowiązujących przepisów prawa.

Jednocześnie należy wskazać, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając wniosek o wypłatę „aktualnej” i zaległej emerytury nie wydawał postanowienia odmawiającego wznowienia postępowania (art. 149 § 3 k.p.a.) lecz orzekł o żądaniu wypłaty emerytury za cały sporny okres, a więc de facto wznowił postępowanie. Z powyższego

wynika, iż Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do merytorycznej oceny zasadności żądania wnioskodawczyni przy uwzględnieniu skutków, jakie wywarł wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. na jej uprawnienia do wypłaty emerytury za cały okres zawieszenia wypłaty świadczenia – tj. również po 22 listopada 2012r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w wyroku z dnia 17 września 2014r. sygn. akt III AUa 315/14 wskazał również, że aby organ rentowy mógł skutecznie podnieść zarzut braku podstaw do uwzględniania wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania winien uprzednio wydać decyzję o odmowie wznowienia postępowania z powodu przekroczenia przez wnioskodawczynię terminu do wniesienia skargi.

Reasumując, w związku z wyeliminowaniem z obrotu prawnego przepisów stanowiących podstawę wydania decyzji o zawieszeniu emerytury z 27 września 2011r. na mocy orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 2/12, jak również dzieląc stanowisko i argumentację Trybunału zawartą w powołanym orzeczeniu, Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 9 października 2014r. ten sposób, iż zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do wypłaty ubezpieczonej M. R. zaległej emerytury wraz z odsetkami za okres od 22 listopada 2012 roku do 30 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy uwzględnił żądanie ubezpieczonej dotyczące wypłaty odsetek ustawowych w oparciu o art. 85 ust. 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z powołanym art. 85 ustawy systemowej, jeżeli Zakład, w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych, nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. W wyroku Sądu Najwyższego z 18 lutego 2009r. (sygn. II UK 191/08 LEX nr 736735) wskazano, że w/w przepisie chodzi o sytuacje, w których organ rentowy, odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia. Mając zatem na względzie stwierdzoną w niniejszej sprawie wadliwość decyzji ZUS, żądanie przyznania odsetek za okres od 22 listopada 2012 r. do 30 czerwca 2014r. należało uznać za uzasadnione.

Wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 18.03.2015 r. zaskarżył apelacją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. skarżąc powyższe orzeczenie w całości, zarzucając mu naruszenie art. 129 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. póź. 1440) poprzez przyjęcie, że M. R. przysługuje prawo do wypłaty zaległej emerytury (wraz z odsetkami) za okres od 22.11.2012 r. do 30.06.2014 r., a więc za okres poprzedzający złożenie wniosku o wypłatę zawieszony emerytury, co miało miejsce dopiero 28.07.2014 r.

Wobec powyższego Oddział ZUS w T. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący wyjaśniał, że zaskarżoną decyzją z 9.10.2014 r., działając na podstawie art. 129 ustawy o emeryturach i rentach (...), Oddział odmówił M. R. wypłaty zaległej emerytury wraz z odsetkami za okres od 22.11.2012 r. do 30.06.2014 r.

Na podstawie decyzji z 26.08.2009 r. Oddział przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury począwszy od 1.07.2009 r. Wypłata przedmiotowego świadczenia została wówczas zawieszona z uwagi na osiągnięcie przez wnioskodawczynię przychodu w kwocie przekraczające 130 % przeciętnego wynagrodzenia. Na dzień składania wniosku o emeryturę pani R. pozostawała w stosunku pracy z tytułu zatrudnienia przez Urząd Gminy w C..

Decyzją z 27.09.2011 r., działając na podstawie art. 28 ustawy z 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach (...), Oddział zawiesił wypłatę emerytury od 1.10.2011 r. Od decyzji z 27.09.2011 r. wnioskodawczyni odwołania nie wniosła.

28 lipca 2014 r. M. R. zwróciła się do ZUS z wnioskiem o wypłatę zawieszony emerytury wraz z odsetkami.

Na podstawie decyzji z 21.08.2014 r. Oddział wznowił wypłatę emerytury poczynając od 1.07.2014 r.

2 października 2014 r. do Oddziału wpłynął wniosek M. R. o wypłatę emerytury za okres od 22.11.2012 r. do 30.07.2014 r. We wniosku tym pani R. wskazała, że w (...) osiągnęła 60. rok życia.

Wyrokiem z 18.03.2015 r. Sąd Okręgowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał ZUS Oddział w T. do wypłaty ubezpieczonej M. R. zaległej emerytury wraz z odsetkami za okres od 22.11.2012 r. do 30.06.2014 r.

Z rozstrzygnięciem Sądu I instancji nie sposób się zgodzić, skoro o wypłacie świadczenia emerytalnego za okres od 1.01.2012 r. do 21.11.2012 r. (a więc za okres pokrywający się z okresem, którego dotyczyło powołane orzeczenie TK) rozstrzygnięto na podstawie decyzji z 7.10.2014 r. Przedmiotowa decyzja wydana została na podstawie przepisów ustawy z dnia 13.12.2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1.10.2011 r. do 21.11.2012 r. (Dz.U. z 2014 r. póź, 169). Również 7.10.2014 r. organ rentowy wydał decyzję, którą odmówił dokonania na rzecz wnioskodawczyni wypłaty zawieszony emerytury za okres wcześniejszy (tj. od 1.11.2011 r. do 31.12.2011 r.), gdyż emerytura była wówczas wypłacana w prawidłowej wysokości, a zawieszenie wynikało z osiągnięcia przez wnioskodawczynię przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia.

Należy podkreślić, że gdy chodzi o wypłatę świadczenia za okres od 22.11.2012 r. to zastosowanie mają tutaj przepisy powołanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach (...), natomiast od 1.07.2009 r., a więc od momentu przyznania wnioskodawczyni prawa do emerytury, świadczenie emerytalne było zawieszony z uwagi na osiągnięcie przez wnioskodawczynię przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia. Brak podstaw do wypłaty spornego świadczenia wynika z tego, że pani R. nie złożyła wniosku o jego wypłatę z chwilą osiągnięcia wieku 60 lat. Odpowiedni wniosek został przez nią złożony dopiero w lipcu 2014 r. i z tej właśnie przyczyny - z uwagi na przepis art. 129 ustawy o emeryturach i rentach (...) - organ rentowy mógł podjąć wypłatę świadczenia emerytalnego dopiero od 1.07.2014 r. Zgodnie bowiem z przepisem art, 129 ust. 1 tej ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Reasumując: w niniejszej sprawie brak jest podstaw do wypłaty zaległej emerytury za okres od 22.11.2012 r. do 30.06.2014 r. wraz z odsetkami.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Trafny okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego, przy czym nie artykułu 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS a art. 135 ustawy poprzez jego niezastosowanie, nadto Sąd Okręgowy wydał orzeczenie w przedmiocie wznowienia postępowania zakończony prawomocną decyzją organu rentowego, które to roszczenie zostało przez ubezpieczonej M. R. po raz pierwszy zgłoszony dopiero 18 marca 2015 r. przed sądem I instancji i nie było objęte jakąkolwiek decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Stan faktyczny sprawy nie jest sporny. Wynika z niego, że M. R., należy do kręgu osób, które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie, w którym nie obowiązywał przepis nakazujący dla realizacji wypłaty emerytury rozwiązania stosunku pracy. Zatem ma do niej zastosowanie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r., co niewadliwie ustalił Sąd Okręgowy. Utrwalony jest przy tym w orzecznictwie pogląd o retroaktywnym skutku orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego derogujących konkretne przepisy, jako niezgodne z Konstytucją RP, który należy rozumieć w ten sposób, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis

prawa nie może być stosowany przez sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13 i powołane tam orzecznictwo, opubl. LEX). Podzielając powyższy pogląd nie sposób jednak nie zauważyć, a czego nie dostrzegł ani Sąd Okręgowy, ani ubezpieczona, że w okresie od 1.10.2011r. do 30.06.2014r. uprawnienia ubezpieczonej były ukształtowane prawomocną decyzją z dnia 27 września 2011 r., mocą której wstrzymano wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011r. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej postanowieniu z dnia 10 stycznia 2014 r., mimo wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. decyzja wstrzymująca wypłatę nie utraciła mocy obowiązującej i bez skutecznego jej wzruszenia (uchylenia) wznowienie wypłaty emerytury przez organ rentowy, nawet w sytuacji utraty mocy obowiązującej przepisów, na których została ona oparta, nie było możliwe. Naturalną konsekwencją orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności przepisu z Konstytucją, jest to, że orzeczenie to stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie której została wydana decyzja organu rentowego wstrzymująca wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r., nie zawiera regulacji określającej wprost zasady i tryb postępowania w tym przypadku. Nie stanowi takiej podstawy art. 114 ust. 1. dlatego, że art. 190 ust. 4 Konstytucji odsyła do przepisów określających zasady i tryb wznowienia postępowania, a instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto. Zdaniem Sądu Najwyższego wyrażonym w cytowanym wyżej postanowieniu, przepis na podstawie, którego może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego za niezgodny z Konstytucją, należy uznać art. 145a k.p.a., w myśl którego można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją. Jednakże zgodnie z art. 145a k.p.a. wznowienie postępowania następuje wyłącznie na wniosek ubezpieczonego. Zatem zastosowanie art. 145a k.p.a. ma miejsce tylko wówczas, gdy ubezpieczony złoży do organu rentowego skargę (wniosek) o wznowienie postępowania zakończonego ostateczną decyzją organu rentowego w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Termin ten jest zakreślony przez § 2 art. 145a kpa. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego opublikowany został w dniu 22 listopada 2012r., zatem termin do wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145a kpa zakończonego ostateczną decyzją z dnia 27 września 2011r., upłynął z dniem 22 grudnia 2012r. Jak wynika z akt rentowych i niespornych ustaleń Sądu Okręgowego do tego dnia takiego wniosku M. R. nie złożyła. Wniosek taki złożyła dopiero do protokołu składając zeznania przed Sądem Okręgowym w dniu 18 marca 2015r. Nie ulega więc wątpliwości, że wniosek ten został złożony po terminie umożliwiającym wznowienie postępowania administracyjnego na podstawie art. 145a § 1 k.p.a. Sąd Apelacyjny podziela rozważania Sądu Okręgowego w przedmiocie uznania, iż termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego z przyczyny orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, określony w art. 145a §2 k.p.a. jest terminem o charakterze procesowym, wobec czego ma do niego zastosowanie instytucja przywrócenia terminu (wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 24 listopada 2010 r. (...) SA/Go 710/10). Zatem uchybienie ustawowemu terminowi wymagało więc ustalenia czy w złożonym przez wnioskodawczynię wniosku o wypłatę zaległych świadczeń w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego uprawdopodobniła ona, iż uchybienie terminowi wynikającemu z art. 145a §2 k.p.a. nastąpiło bez jej winy w rozumieniu art. 58 § 1 k.p.a. (nie jak podał sąd I instancji k.p.c.). Jednak skargę o wznowienie postępowania powinien rozpoznać organ rentowy i wydać w tym przedmiocie stosowną decyzję, rozpoznając przy tym ewentualny wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi.

Sąd dokonuje natomiast w ramach kontroli instancyjnej wydanej przez organ rentowy decyzji, oceny prawidłowości rozpoznania skargi i wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania rozpoznając odwołanie od zaskarżonej decyzji. Apelujący takiej oceny nie dokonał, albowiem ubezpieczona do dnia 18 marca 2015 r. nie złożyła w organie rentowym skargi o wznowienie postępowania ani też wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi. Zgodnie zaś z art. 147 k.p.a. wznowienie postępowania przed organem administracyjnym (rentowym) z powołaniem na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego następuje wyłącznie na żądanie strony, a nie jak wskazał Sąd I instancji z urzędu.

Zgodnie z art. 476 § 2 KPC, sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych jest sprawa, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego. Zakres i przedmiot rozpoznania sądowego wyznacza zatem treść decyzji organu rentowego. Decyzja zapada po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, a w późniejszym postępowaniu, wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji. W sprawie, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, przedmiot sporu nie może więc wykraczać poza treść tej decyzji. W niniejszej sprawie przedmiotem zaskarżonej decyzji z dnia 9 października 2014 r. było wyłącznie roszczenie ubezpieczonej zawarte we wniosku zgłoszonym w organie rentowy dnia 2 października 2014 r., t.j. roszczenie o wypłatę emerytury za okres od 22 listopada 2012 r. do 30 czerwca 2014 r. wraz z odsetkami z uwagi na ukończenie „wieku emerytalnego 60 lat w styczniu 2012 r.” (wniosek k. 178 akt emerytalnych).

Nie było też podstaw do wyrównania świadczenia w oparciu o art. 133 ust. 1 pkt 2 FUS, gdyż decyzja organu rentowego z dnia 27 września 2011r. wstrzymująca wypłatę emerytury nie była błędem organu rentowego. Błąd organu nie obejmuje bowiem sytuacji, w której organ rentowy (w chwili wydania decyzji) działa na podstawie nie budzących wątpliwości interpretacyjnych przepisów ustawy, które bez wątpienia korzystają z domniemania konstytucyjności aż do chwili uznania ich przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją. Decyzja wydana w takich warunkach nie może też być uznana za bezprawną, gdyż podstawa prawna do jej wydania odpadła dopiero po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13, opubl. LEX).

Zgodnie z treścią art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa. Organ rentowy wstrzymuje więc wypłatę świadczeń między innymi wówczas, gdy powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do emerytury, czyli przypadki określone w art. 103a. W myśl art. 135 ust. 1 w/w ustawy w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu. A stosownie do treści art. 135 ust. 3 jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu. Zatem zasadą jest, że wypłata świadczenia następuje od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, a tylko w razie błędu organu rentowego wypłatę wznawia się za okres 3 lat poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1998 r., II UKN 25/98, opubl. LEX; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., II UK 66/08, opubl. LEX).

W niniejszej sprawie M. R. wniosek o wznowienie wypłaty emerytury zgłosiła w 28 lipca 2014r. i od 1 lipca 2014r. podjęto wypłatę emerytury. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak natomiast podstaw prawnych do zastosowania art. 135 ust. 3, bowiem nie można zasadnie twierdzić, że wstrzymanie decyzją z dnia 27 września 2011r. prawa do świadczenia było skutkiem błędu organu rentowego. Sąd Apelacyjny podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w cytowanym już postanowieniu z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13, że błąd organu nie obejmuje sytuacji, w której organ rentowy (w chwili wydania decyzji) działa na podstawie nie budzących wątpliwości interpretacyjnych przepisów ustawy, które bez wątpienia korzystają z domniemania konstytucyjności aż do chwili uznania ich przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją. Decyzja wydana w takich warunkach nie może też być uznana za bezprawną, gdyż podstawa prawna do jej wydania odpadła dopiero po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Zatem decyzja z dnia 27 września 2011r. miała oparcie w obowiązującym przepisie art. 103a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. Nr 257, poz. 1726

Sumując stwierdzić należy, że wyrok Sądu Okręgowego narusza prawo materialne art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i dlatego też podlegać musiał zmianie poprzez oddalenie odwołania ubezpieczonej. Skoro bowiem nie została wzruszona ostateczna decyzja organu rentowego wstrzymująca prawo do wypłaty emerytury w trybie art. 145a kpa, a wniosek o wznowienie wypłaty emerytury na skutek ustania przyczyny powodującej wstrzymanie

wypłaty świadczenia został zgłoszony w lipcu 2014r., to decyzja organu rentowego podejmująca wypłatę od lipca 2014r. odpowiada prawu i jest zgodna z treścią art. 135 ust. 1 w/w ustawy.

Należy mieć na uwadze, że zgodnie z ustawą z dnia 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (Dz.U. z 4 lutego 2014r) emeryt, który nabył prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011r. i którego prawo do emerytury zostało zawieszona w związku z kontynuowaniem zatrudnienia po dniu 30 września 2011r. może złożyć do organu rentowego wnioski o wypłatę zawieszona emerytury (art. 2, 7 ustawy). Postępowanie oparte na powyższej ustawie jest postępowaniem wnioskowym i wymaga złożenia przez zainteresowanego wniosku do organu rentowego, co ubezpieczona uczyniła składając wniosek „o wypłatę zawieszona emerytury i jej wyrównanie w myśl ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. wraz z należnymi odsetkami” (wniosek k. 158 akt rentowych). Skutkiem rozpoznania tego wniosku były dwie decyzje ZUS z dnia 7 października 2014r., na mocy których wypłacono emeryturę za okres od 1 stycznia 2012r. do 21 listopada 2012r. wraz z odsetkami i odmówiono wyrównania za okres od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2011r. Ustawa na mocy, której M. R. dochodziła wypłaty zawieszona emerytury nie dotyczyła okresu po ogłoszeniu wyroku TK z dnia 13 listopada 2012r. w sprawie K 2/12, tj. po 21 listopada 2012r. Gwarancją wypłaty emerytury za okres po 21 listopada 2012r. był art. 145 k.p.a., pod warunkiem jednak złożenia skargi o wznowienie postępowania.

W żadnym wniosku skierowanym do organu rentowego ubezpieczona nie zgłaszała skargi o wznowienie postępowania ani tym bardziej wniosku o przywrócenie terminu do złożenia owej skargi. Nawet składając odwołanie do Sądu Okręgowego ubezpieczona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika dochodziła wypłaty emerytury za okres do 22 listopada 2012r. do 30 czerwca 2014r. na mocy ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r. (Dz.U. z 4 lutego 2014r). Sąd Okręgowy w ustaleniach faktycznych wskazał, że ubezpieczona nie złożyła wniosku o wznowienie postępowania zakończona decyzją o zawieszeniu emerytury z dnia 27 września 2011r., a jednocześnie podał, iż wniosła o przywrócenie terminu do złożenia skargi składając zeznania w sprawie. W tej sytuacji nie można było przyjąć, iż organ rentowy miał obowiązek wydania postanowienia odmawiającego wznowienia, lub też, że do wznowienia faktycznie doszło, albowiem rozstrzygnięcia organu rentowego zawarte w decyzjach z 21 sierpnia 2014r., z 7 października 2014r. i z 9 października 2014r. nie stanowiły rozpoznania skargi o wznowienie i wydawane były w oparciu o przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz ustawy o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r., nie w oparciu o przepisy k.p.a., co potwierdził ZUS w apelacji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1kpc orzekł w punkcie I o zmianie zaskarżona wyroku i oddaleniu odwołania, zaś na mocy art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. w punkcie II skargę o wznowienie postępowania przekazał do rozpoznania organowi rentowemu.